

VELIKONOČNÍ SETKÁNÍ

Velikonoční příběh nám nabízí setkání s velmi výraznými a zároveň velmi odlišnými postavami.

Jidáš. Kdo ví, proč Krista zradil. Snad proto, že Ježíš „zklamal“ jeho naděje? Proto, aby ho konečně vyprovokoval k mocnému činu, jímž svrhne vládu Římanů? Anebo skutečně jen z nízké touhy po zisku? ...V každém případě zradil. Horší je, že už nevěří na další šanci, nevěří, že by mu Bůh ještě mohl odpustit. Nedává šanci ani sám sobě. Obraz života, z něhož vymizela naděje.

Petr. Motivy jeho zapření Krista byly jistě jiné. Pána ale jeho zapření možná bolelo ještě víc než Jidášova zrada. Náhle, nečekaně, stojí Petr tvář v tvář svoji slabosti. Jeho lítost je upřímná a hluboká. A tak se – na rozdíl od Jidáše

Pieta, druhá čtvrtina 14. stol., Florencie

– stává svědkem bezhraničnosti Božího odpuštění.

Herodes. Evangelia mluví o tom, že dříve chtěl Ježíše vícekrát spatřit. Asi se o to moc nesnažil. A teď před ním Ježíš stojí, poplivaný a pokořený. V takového Mesiáše bych měl

uvěřit? Příliš těžký úkol pro Heroda... Neuškodí, nepomůže, „jenom“ nechá věci běžet dál špatným směrem. A tak se stává spoluviníkem Ježíšovy smrti. Příklad člověka, jenž lehkovážně miji Boží nabídky ke spáse a k obrácení.

Pilát. Historické prameny naznačují, že to byl muž krutý a náladový. Nemá rád Židy, a tak jim nechce vyjít vstříc ani nyní. Pána chce zpočátku zachránit spíše „natruc“ farizeům. Pohled do Ježíšových očí možná mění Pilátovy povrchní důvody. Snad chce opravdu zachránit Spravedlivého. Ale rozhodující volby se zalekne: záchrana Krista může znamenat nepřízeň císaře a ztrátu výnosného úřadu... Pilát nám připomíná, jak velmi je třeba prosit o dar statečnosti a moudrosti v zásadních životních rozhodnutích!

Veronika. Bohu díky, všichni v Ježíšově okolí v průběhu velikonočních dní nezklamali. Veronika překonává strach z posměchu, nadávek, z hru-

bých vojáků, kteří Ježíše vedou na Golgotu. Kdo ví? Možná bez této její zdánlivě nepatrné pomoci by Ježíš nenašel sílu k posledním krokům na cestě kříže... Jak mnoho mohu vykonat malým slovem, gestem, modlitbou, je-li to vše nesené láskou!

Maria. Matka Ježíšova, Matka Boží, Panna Sedmi-bolestná, Panna věrná. Měla by plné právo dívat se na nás s hněvem. I my jsme pro své hříchy „na dálku“ viníky bolesti jejího Syna. Ale ne, Maria jedná zcela jinak. Pod křížem přijímá za svého syna apoštola Jana a spolu s ním i nás všechny. Jediné, na čem jí záleží, je to, aby Ježíšova oběť nebyla přinesena pro mě, pro nikoho z nás nadarmo.

A samozřejmě - **Ježíš.** Při Poslední večeři umývá nohy apoštolům. Také mně je ochotný kdykoliv a jakkoliv posloužit. Až do krajnosti. Celý další průběh událostí to dokazuje. Vydává se nám navždy do rukou ve svátosti Eucharistie. Přijímá Otcovu vůli při modlitbě v Getsemanech. Nechává se odsoudit, zmrzačit, zabít. Díky svému vzkříšení je mně i každému člověku nablízku. Každého z nás stále znovu zve na cestu života, moudrosti, statečnosti, víry. Na cestu do jeho království plného radosti a pokoje.

Udělejme o letošních Velikonocích další důležitý krok.

o. Petr

**„Žije! Kristus povstal z hrobu,
žije mezi vámi znovu!**

Anděl ženám zvěstoval.

**Vyšel z hrobu oslavený,
vizte kámen odvalený.**

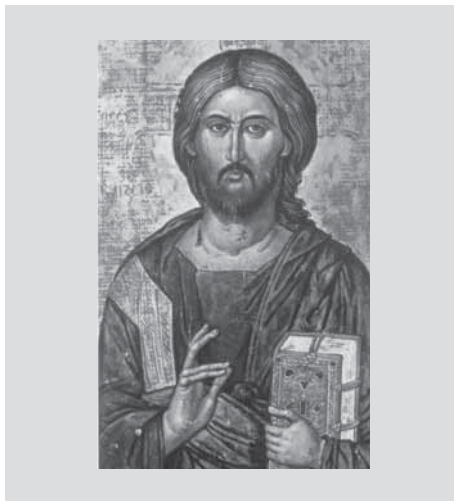
Vpravdě Kristus z mrtvých vstal.

Aleluja, aleluja!“

(píseň z kancionálu)

**Velkou radost z Kristova vítězství nad smrtí
přeje**

redakční a farní rada

PROŽILI JSME

Koncert

Pěvecký sbor při Cyrilometodějském gymnáziu a střední pedagogické škole na Lerchově ulici v Brně byl založen před 10 lety, a to jen s 12 členy. Nyní má asi 50 členů, z toho 5 je z naší farnosti. Vedoucím je Vojtěch Veselý. Sbor je rozdělen do 4 hlasů. Nejméně zastoupený je 4 hlas tvořený samými kluky. Přesto, že je jich tak málo, nejde je přeslechnout.

Při zpěvu nás doprovází housle, příčné flétny, kytary, trubka, bongo a saxofon, který našemu repertoáru dodává šňávu. Nejraději zpíváme písně, u kterých můžeme svou radost vyjádřit pohybem.

Sbor zahajuje každým rokem začátek školního roku mší svatou v kostele sv. Augustina.

Během roku se sbor účastní různých akcí jako jsou koncerty, soutěže a přehlídky v různých městech a vesnicích, ale nejvíce jsme se všichni těšili na koncert u nás v Bojanovicích.

Atmosféra na koncertu u nás byla skvělá a už dlouho se nám nikde tak dobře nezpívalo. Doufáme, že se posluchačům náš koncert líbil a těšíme se někdy příště na další příležitost zazpívat si zase „u nás doma“.

Barbora Závorková a Kateřina Mráková

Foto: M. Závorková

Kurz pro pomocníky ve farnostech

V období od 9. února až do 9. března letošního roku na Pastoračním centru v Hodoníně proběhl katechetický kurz pro pomocníky ve farnosti. Zúčastnit se mohli jak lidé, kteří ve farnosti pomáhají, tak i všichni ostatní, kteří měli o tento kurz zájem. Účelem kurzu bylo prohloubit si vědomosti o víře, získat potřebné informace pro svoji službu ve farnosti, kterou tito lidé konají. O přestávkách byla také možnost pohovořit s účastníky z jiných farností. Z naší farnosti se celkem zúčastnilo 18 lidí – z toho dvě ženy z Josefova.

Tyto kurzy, jak nám sdělil první přednášející, o. Jakub Holík z Jimramova, vznikly v roce 2001 na podnět o. Petra Nešpora. S přáteli se dohodl, jak by měly kurzy probíhat, a také naši dobrovolníci, kteří byli ochotni přednášet. Vycházeli ze Skutků apoštolů, kde je popis života prvních křesťanů. Ústřední myšlenkou těchto kurzů se

stal verš: „*Naslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se*“ (SK 2,42). Od této myšlenky se pak odvíjejí jednotlivá témata přednášek:

Vyznání víry: o. Jakub Holík

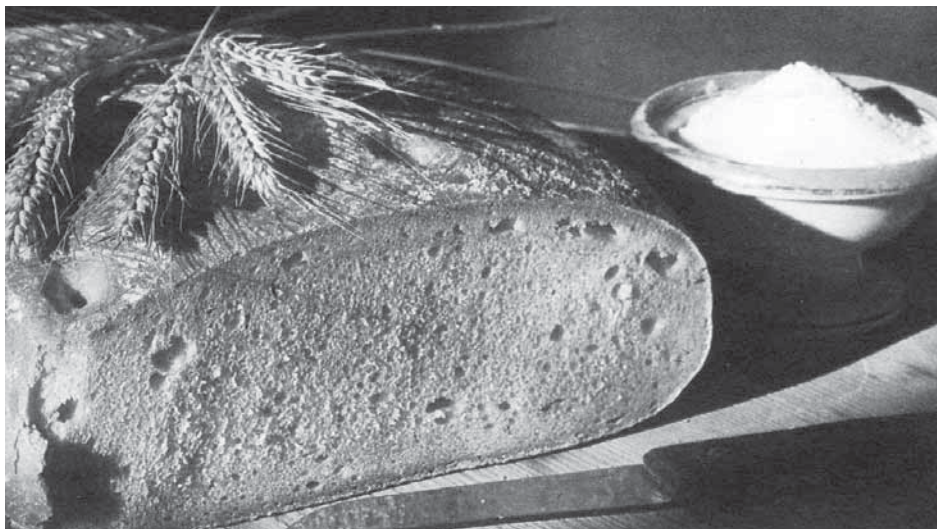
Nauka o církvi: o. Jiří Kaňa a o. Vladimír Langer

Modlitba: o. Jiří Topenčík a o. Petr Beneš

Svatosti: o. Pavel Opatřil a o. Petr Nešpor

Na začátku kurzu nás přivítal o. Josef Zouhar – děkan v Hodoníně. Povzbudil nás v naší víře, abychom o ní dokázali svědčit nejen svými slovy, ale i svým životem a stali se tak kvasem a solí pro duchovní život našich farností.

-bb-

DOLOMITY 2008

Výhledy ukázkově daleké

Ledově větrné časně ráno 16. února zastihlo 50 účastníků farní lyžařské dovolené v mírných obavách: „Jak nám asi bude ve výšce 2.300 m n.m., když tady, na jižní Moravě, je taková zima?!“ Počasí však, k naší velké radosti, hýřilo sluníčkem a teploty přes den vyšplhaly až k deseti stupňům. Takže jak se brzy ukázalo, Pán vyslyšel naše přípravné modlitby a ukázal nám, obyvatelům roviny, impozantnost svého díla - velehor, v plné kráse, neboť jak nás upozornil zkušený „horal“ o. Petr, výhledy byly ukázkově daleké a průzračné.

V průběhu dlouhé cesty si pamětníci „starých pořádků“ z našich řad náležitě vychutnali volný průjezd opuštěnými hraničními přechody. Zároveň také dali k dobru pár vzpomínek na prohlídky osobních věcí včetně řízků, hudebních nástrojů či kasanic.

Cíl naší cesty - Pastorační centrum Velehrad ve vesničce S. Martin in Gsiesertal - nám nabídl

ubytování s romantickým výhledem na hory a údolí. Kuchyni jsme si, zásluhou obětavých nákupčích, bohatě zásobili z vlastních zdrojů. Na tomto místě bychom rádi poděkovali paní Jordánové - vzorné a trpělivé kuchařce výpravy, za plnění našich (leckdy nadstandardních) požadavků. Později se ukázalo, že jsme si z domova, kromě proviantu, přivezli i střevní virózu, kterou jsme si předávali navzájem.

Že tato farní dovolená měla nejen sportovní, ale i duchovní rozměr, není snad ani nutné dodávat. Naše těla stoupala do výšin prostřednictvím kabinkových lanovek, naše duše zalétaly k výšinám prostřednictvím příběhů, modliteb a adorací vedených o. Petrem. Cesta, pravda, poněkud méně pohodlná, ale o to krásnější cíle! Každodenní mše sv. v místní kapli a nabídka duchovních programů byla velikým, ne však jediným přínosem jeho účasti. My, unavení rodiče neunavitelných dětí, jsme ocenili jeho

pravidelnou „večerku“ pro děti s modlitbou a příběhem, čteným na pokračování. Tím byl, alespoň orientačně, zahájen odchod dětí na kutě. Díky, otče!

Samotné Dolomity nás přivítaly trochu skromnou sněhovou nadílkou. Všechny sjezdovky však byly vzorně zasněžované a udržované. Ať už to byla „malá“ ve vedlejší Svaté Magdaleně (kterou jsme využili k rozježdění v nedělním odpolední) nebo „Top resorty“ Kronplatz a Hochpustertal, které připomínaly obří mraveniště. Vybrat si z ohromné nabídky tras měli možnost jak zkušení lyžaři, tak ti nejmenší začátečníci. Ti se po několika málo pokusech většinou pouštěli bez bázně „šusem“ na kilometrové sjezdovky, až se rodičům tajil dech.

Ve středu, která byla zvolena volným dnem, jsme vyrazili také do aquaparku v Innichenu. Radost z toho měly nejen děti, které si mohly užít vodotrysků a tobogánu, ale i naše lyžováním unavené svaly, kterým jsme dopřáli bublinkové masáže.

Zdálo se, že jsme také dovolenou zakončili v pravý čas - při našem odjezdu už mizely i zbytky sněhu v údolí a ve vzduchu bylo cítit jaro...

Poděkování patří všem, kteří se jakkoliv podíleli na organizaci celé akce. Zvláštní poděkování o. Petrovi, který věnoval mnoho péče a svého

času jak přípravě, tak průběhu farní dovolené. Díky Pánu za všechno, co jsme mohli prožít i vidět, díky strážným andělům za jejich ochranu (zvláště na sjezdovkách), díky všem účastníkům za krásné společenství!

-ma-

*Dolomity, Dolomity, že sjíždějíc vaše štítý
nikdo nezlomil si nohu, za to děkujeme
Bohu.*

*Tahle farní dovolená byla hezky povedená,
na lyžích dlouhé hodiny řádily celé rodiny.*

*A večer, když se sešeří,
usedly k společné večeři.*

*Po mši a příběhu pro děti
bylo možné na adoraci běžeti.*

*Když nad krajem se snesla černá noc,
společenských her se hrálo moc.*

*Trestné body se vypalovaly štiplem do tváře
- naší i našeho pana faráře.*

*Ani střevní chřípka řádící mezi námi
nezdolala nás, páni, dámy.*

*I když s kýblem u postele, mám pocit,
že to bylo skvělé.*

Velehrad, Velehrad,

tam každý musí bydlet rád!

*Za dvanáct euro je tu k máni
postel i Karlovo pokárání.*

„Mysteria Buffa“

V neděli 2. března k nám po delší době zavítal Vířa Marčík, známý „komediant“ (jak se sám označuje), který u nás už několikrát hrál a který je zárukou dobrého divadla a výborného humoru. Tentokrát přijel s představením trochu vážnějším s názvem „Mysteria Buffa“. Skládalo se se tři příběhů - Zrození komedianta, Slepý a chromý a Kána galilejská.

Hrát se začalo s malým zpožděním, protože Vířa si zapomněl jablko - rekvizitu, kterou potřeboval a jako naschvál na faře ani jedno ovoce tohoto druhu nebylo, takže o. Petr musel skočit k sousedům. Je obdivuhodné, že Vířa dokázal zahrát tři příběhy jenom s několika málo předměty - dřevěnou kádí, starou židli, poloprázdnou lahví vína a se saxofonem, který si pořídil na dluh (historika o této koupí nás notně rozesmála).

Ve Zrození komedianta jsme se dověděli mimo jiné i to, proč se Vířa sám označuje právě za komedianta - ten byl podle příběhu (který byl mimochodem hodně drsný) povolán Bohem, aby šel mezi lidi a vyprávěl jim příběh svého života - příběh o věrnosti a vytrvalosti, o nástrahách a úkladech, o utrpení a temnotě, o Bohu, který zachraňuje... Další dvě hry vycházely z Nového

zákona a jak je to Vířovi vlastní, uchopil si je svým osobitým způsobem.

Myslím, že představení bylo výborné. I když nás v kostele nebylo mnoho, hodně moc jsme se nasmáli a možná nás některé myšlenky budou provázet i dál.

-at-

Foto: Radek Herka

NÁVŠTĚVA TOMÁŠE HALÍKA

V sobotu ráno 8. 3. 2008 jsme v našem bojanovském kostele přivítali vzácného hosta. Mši svatou mezi nás přijela slavit výrazná osobnost české katolické církve - Prof. PhDr. Tomáš Halík Th.D.

Otec Halík urazil za necelých 60 let svého života dlouhý kus cesty.

Narodil se v Praze v červnu roku 1948. Vystudoval sociologii a filozofii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a získal atestaci z klinické psychologie. Byl žákem Josefa Zvěřiny, u kterého

v tajných kurzech studoval teologii. Postgraduálně studoval na Papežské Lateránské univerzitě v Římě a byl habilitován z praktické teologie na Papežské teologické fakultě ve Wroclawi a pro obor sociologie pak na Fakultě sociálních věd UK. Byl jmenován docentem a později profesorem Univerzity Karlovy.

Až do převratu roku 1989 nemohl z politických důvodů přednášet na vysoké škole. Pracoval jako psycholog a později jako

psychoterapeut drogově závislých. Působil v kulturním a náboženském disentu - v „bytových seminářích“ a samizdatu. Roku 1978 byl v bývalé NDR tajně vysvěcen na kněze. V osmdesátých letech patřil k nejbližším spolupracovníkům kardinála Tomáška.

Nyní je profesorem sociologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, rektorem univerzitního kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze a současně prezidentem České křesťanské akademie.

Po roce 1989 navštívil všech šest kontinentů - podnikl studijní cesty a na pozvání zahraničních univerzit přednášel v řadě zemí Evropy, v USA, v Latinské Americe, v Asii a Africe. Účastnil se také expedice do Antarktidy. Jako hostující profesor působil na univerzitě v Pittsburgu, na univerzitách v Oxfordu a Cambridge. Účastnil se rozhovorů s představiteli různých křesťanských církví, judaismu, islámu, buddhismu a hinduismu. Je členem Evropské akademie věd a umění a řady domácích i zahraničních vědeckých společností. Publikoval přes 200 prací - knih i článků - doma i v zahraničí. Jeho knihy byly přeloženy do němčiny, polštiny, italštiny a španělštiny. Byl vyznamenán americkou Cenou tolerance a rakouskou Cenou kardinála Königa. Byl externím poradcem prezidenta republiky Václava Havla.

Tomáš Halík se angažuje i ve veřejném životě, v občanských a charitativních iniciativách, působí v médiích, vyslovuje se pro toleranci a dialog mezi příslušníky různých národů, ras, náboženství a politického přesvědčení, vyjadřuje se k otázkám politické, hospodářské a vědecké etiky.

Otec Halík kázal při mši svaté a po ní věnoval bojanovským farníkům i přespolním hostům meditační přednášku, která se později změnila v besedu na téma Halíkova životního působení, snah a přesvědčení. Mluvil o své práci

a cestách, o svých knihách, které vznikají v jeho pustevně v Německu, kam jezdí odpočívat.

Mluvil o církvi, která není sektou a počítá i s lidmi na svém okraji. Profesor Tomáš Halík se domnívá, že právě takové je třeba oslovovat. Nevěří, že společnost je ateistická. Podle něho lidé mají potřebu duchovní a počet křesťanů roste, třebaže především v zemích Třetího světa.

Profesor Halík popřel přenášení hříchu z generace na generaci i prokletí. Bůh nemá zájem trestat děti za chyby rodičů. Kladl důraz na úlohu rodiny a manželství, ale z pohledu a pozice zpovědníka dal na jevo důležitost milosrdného postoje i vůči lidem, kteří ve svém životním povolání neuspěli. Neměli bychom soudit druhé, aniž skutečně známe pozadí jejich problému.

Bylo nám velkou ctí, že si otec Halík našel ve svém nabitém programu čas i na Bojanovice. Kéž svým životem osloví ještě mnoho Zacheů, jak o tom píše v jedné ze svých knih.

L.F.

Foto: Radek Herka

SVĚDECTVÍ

SVĚDECTVÍ O BOŽÍ LÁSCE

Narodila jsem se před 30 lety v nevěřící rodině jako první ze čtyř dětí. V mé rodině se nikdy o Bohu nemluvalo, nenavštěvovala jsem hodiny náboženství a v mém okolí nebyl nikdo, kdo by mně mohl přiblížit víru. Pamatuji si živě, jak jsem coby dítě ráda odpoledne navštěvovala kostel a hrála si před bočním oltářem, prosila kněze, aby mě naučil modlit a vyprávěl příběhy o svatých, kteří byli vyobrazení na barevných mozaikách v kostele. V dětské paměti mi nejvíce utkvěl příběh o chudé dívce Bernardettě. Modlitby Otčenáš a Zdravas Maria, které jsem se tenkrát od kněze naučila, mě provázely životem a byly mi posilou a ochranou v nejtěžších úsecích mého života. Stejně tak obrázky Ježíše a křížek, který se mi bohužel jen třpytil na prsou.

Celý život jsem toužila po lásce a štěstí, a tak jsem se snažila ze všech sil najít ten pravý smysl života a svět, kde se mají lidé rádi, nikdo nikomu neublíží a vládne spravedlnost. Tak začala dlouhá pouť mé duše...po ukončení studia na střední škole jsem začala cestovat, navštívila jsem řadu krásných exotických zemí a doufala, že někde tam naleznu stopy ztraceného ráje. Španělsko, Izrael, Egypt, Nový Zéland... prožívala jsem hezké, leč prázdné vztahy, poznávala různá světová náboženství, ale ani tam jsem nenacházela klíč, jenž mi aspoň trochu pootevře dvířka a já uvidím. Tolikrát jsem si už myslela, že jsem to našla, ale bylo to vždy jen chvilkové potěšení a pak vystřízlivění a ještě hlubší rány v mé duši. Zase prázdná. Nechápal jsem to, byla jsem přece šťastná, ale uvnitř úplně prázdná. Měla jsem všechno, a přece jsem se cítila jako ubožák. Pochopila jsem, že mít

peníze, krásu, poznávat celý svět bez něčeho smysluplného nic neznamená.

Proto jsem zkusila nic nemít, žít pro druhé a pomáhat, konečně jsem měla něco naplňujícího, ale i tak mému životu stále něco chybělo a já nemohla přijít na to, co to může být...žila jsem přeci v ráji na Novém Zélandě, dokonce jsem začala číst Bibli, chrlila na Boha všemožné otázky, pak výčitky a odpověď stále nepřicházela, světe div se. Bůh mě dokonce nevyšlechl, ani v jeho Svaté zemi, tak jsem znavena a vysílena přemýšlela, kde je v mém životě chyba.

Nakonec jsem opustila ten pohádkový ostrov a vrátila se domů, netušila jsem, co budu dělat, ale cítila jsem, že to tak má být. Po pár měsících mě můj mladší bratr seznámil s rodinou své dívky. Sprátelili jsme se, začala jsem je navštěvovat a poznávat. Byli to věřící praktikující katolíci. Brzy jsem zjistila, že je mi s nimi moc dobře, jsem přijímána a můžu s nimi mluvit otevřeně. A tak začal náš dlouhý dialog, mluvila jsem o své lásce k Ježíši, o hledání a oni mi vypravovali o jejich cestě, o křesťanství, o církvi. V podstatě nás nic od sebe neodlišovalo až na tu církev, tohle jsem přece měla v sobě vyřešeno, abych mohla přijímat Ježíše, tak nemusím být v této instituci. Tečka.

Jednou při práci ve vinohradě, kdy jsme se bavili o křesťanství, přišli s nápadem, že bych měla navštívit duchovní cvičení na Velehradě pro konvertity. Ani nevím proč, ale souhlasila jsem. Sice jsem netušila, co tam budu dělat, vždyť jsem ani nevěděla, co slovo konvertita vlastně znamená. Protože jsem cítila, že tihle lidé mě mají rádi, tak jsem jim věřila a rozhodla

jsem se tam jet. Úplným zázrakem tam měli ještě jedno volné místo. Cvičení tehdy vedl psychiatr a jáhen Max Kašparů. Měla jsem ze všeho strach: nikdy jsem nebyla na mši, neuměla hledat v Bibli a nebyla si jista, zda bych neměla radši utéct domů. Ale uvnitř jsem cítila, že jsem na správném místě. Když tak sedím vzadu v kapli a modlím se srdcem ten svůj Otče náš, vím, že mě Bůh slyší a přijímá stejně tak jako tyhle katolíky. Ať si říká kdo chce co chce, zůstanu! A dodnes za to Bohu děkuji. Nakonec jsem v sobě našla odvahu a šla jsem na osobní rozhovor za Maxem Kašparů. Vůbec nebyl tak přísný, jak na mě působil, smál se na mě a naslouchal mé „zpovědi“. Pak řekl slova, která mnou projela jako blesk: „Víš, děvče, já sice už moc nekrťm, ale Tebe pokřtím.“ A tak jsem tam tenkrát uvěřila v to, že mě Bůh miluje a zakusila dotek Boží lásky. Poprvé v životě jsem se cítila svobodná a šťastná, protože jsem našla Někoho, kdo mě bezpodmínečně miluje a celý život mě hledal a čekal na mé ano. Pak vše šlo docela rychle a za 2 měsíce jsem byla pokřtěna právě Maxem Kašparů.

Poté jsem se seznamovala s životy svatých. Samozřejmě jsem byla uchváčena jejich vroucí láskou a odvahou a chtěla je ve všem napodobovat a následovat. Už ani nevím, do kolika kongregací jsem chtěla vstoupit, jak jsem toužila Krista zvěstovat až na konec světa. Dnes vím, že jsem byla hodně naivní. Za mými slovy chyběly činy a skutky lásky, chtěla jsem věci hned a bez bolesti a obětí.

Má rodina mým přechodem ke katolické církvi hodně trpěla a mé okolí mě dost nechápalo a myslelo si, že je to zas jen jedno z období, které zase přejde. Bohu díky, nepřešlo a vnímám, jak tohle všechno požehnalo nejen moji rodinu, ale i mé okolí. Dnes už nečekám, že se všichni dají pokřtít a budou klečet v kostele, dnes si vážím pokoje, který vládne v mé rodině, toho,

-hm-

že jsme schopni se svými nevěřícími přáteli mluvit o věcech, které nás zdánlivě rozdělují, v míru, že nemusím už nikoho přesvědčovat o své pravdě. Ničeho v životě nelituji. Na mé cestě pouští jsem hledala vodu, která by dala pít mé žíznivé duši a našla jsem studnu plnou vody živé, která nikdy nevyschne, pokud k ní nebudu přistupovat sobecky. Pro Boha neexistují žádné hranice, vzdálenosti nehrají roli, přišel si pro mě až na konec světa, aby mě přivedl zpět domů. Možná v životě můžeme utíkat sami před sebou, ale před Bohem neutečeme nikam, možná si můžeme lhát o svém životě a hrát různé role před lidmi, ale pohled do Boží tváře nás usvědčuje a sráží na kolena. Jsem šťastna, že jsem zaslechla, když mě Bůh zavolal mým jménem, jsem vděčná, že jsem dokázala odpovědět a jít za Ním. Bohu díky. Dnes už nejdu životem sama a to je ten rozdíl.

Za toto svědectví chci poděkovat své kamarádce Johance, která nám dala nahlédnout do svého hledání smyslu života - hledání Boha.

SLOVO PRO DUŠI

PŘÍBĚH O BAMBUSU

V jedné zahradě rostl bambus. Byl rok od roku mohutnější a krásnější. Majitel měl z něho radost. Jednou se ale před ním zastavil a pravil: „Milý strome, potřebuji tě!“ Bambus odpověděl: „Pane, jsem připraven, použij mne, jak chceš.“ Pánův hlas zvažněl: „Abych tě mohl použít, musím tě uříznout!“ Strom se otřásl: „Mne uříznout? Tvůj nejlepší strom v zahradě? Ne, prosím, to ne! Použij mě, pane, jak libo, ale uříznout...?“ Pán řekl vážněji: „Když tě neuříznu, nebudu tě moci použít.“ Všechno v zahradě ztichlo. I vítr ustal. Bambus sklonil pomalu svou nádhernou korunu a tiše pravil: „Pane, když mě jinak nemůžeš použít, tak mne uřízni!“ Ale pán pokračoval: „Můj milý, musím ořezat i tvé listy a větve!“ „Ach, pane, toho mne ušetří. Znič mou krásu, ale nech mi listy a větve!“ „Když ti je neodřežu, nebudu tě moci upotřebit!“

Slunce zakrylo svou tvář. Motýl se strachem odlétl. Zasažen až do dřeně šeptal bambus: „Pane, ořež mě!“ „Můj milý, musím udělat ještě víc. Musím tě středem rozříznout a vyjmout tvoje

srdce. Jestliže to neudělám, nebudu tě moci použít!“ Tu se bambus sklonil až k zemi: „Pane, řež a rozděli!“

Tak majitel zahrady bambus uřízl, odstranil jeho větve a listy, rozdělil jej na dvě části a vyjmul jeho srdce. Pak ho odnesl po suchém poli a napojil ho k pramenu. A čistá jiskřivá voda se hnala rozpúleným kmenem do kanálu a tekla na suchá pole, aby umožnila bohatou úrodu. - Tak se stal krásný bambus velkým požehnáním, když byl rozlámán a rozbit.

(Z knihy Krátké příběhy)

Neboj se obětí, neobávej se, že o něco přijdeš. To, co obětuješ Pánu, Pán si nepřivlastní, ale hned zase vrátí. Všechno, co máš, je stejně od Něho. Není pro tebe větší vyznamenání nad to, když Pán chce použít tebe a to, co je tvé, aby mohl ukázat svou slávu.

-mč-

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

DOPIS NEMOCNÝM

Draží nemocní, často jsem se setkala s povzdechem: „Neumím trpět. Když mám velké bolesti, cítím a vnímám jen tuto bolest, svou ubohost, opuštěnost. Myslím jen na sebe, nic jiného v tom okamžiku neexistuje - jen já a ta sžíravá bolest.“

Moji draží, jistě jste už každý prožili podobnou chvíli a znáte i ten pocit jakéhosi studu, že právě

tehdy jste si na Boha ani nevzpomněli. Ale buďte klidní, není třeba se stydět. Je to naprosto přirozené - jak to vysvětluje v knížce Johna Powella „Šťěstí začíná uvnitř“ jeho přítel - psychiatr, když říká: „Bolest přitahuje veškerou pozornost pouze k našemu já...“ Bolest se snaží zaujmout celé naše vědomí, pohltnout všechnu naši energii. Pro lásku nezůstává nic. Studna vyschla. Většina lidí

vidí v bolesti jen jedno: Trpím! - Teprve když jsme se s bolestí úspěšně vyrovnali nebo ji přežili, jsme schopni znovu začít milovat sebe i druhé. Je dobré, když to víme...“

Takže si nemusíme dělat žádné výčitky, ale naopak: ve chvílích klidu tím více se obracet na Pána a prosit ho o pomoc a sílu. Postní doba nás k tomu přímo vybízí. Stačí si jen vybat Pána Ježíše v Getsemanské zahradě. Jaká to musela být bolest, jaká muka a úzkost, že mu vyval na čele až krvavý pot! On hledal útěchu u svých učedníků a dvakrát je vzbudil, aby se s ním modlili. Ale jen On dokázal nakonec říci Bohu: „...ne má, ale tvá vůle se staň!“

„My sami nedokážeme nic, to už dávno víme. Ale věříme, že Ježíš nás miluje takové, jací jsme - ubohé a slabé, bázlivé a malověrné. Prosme ho proto v této době ještě vroucněji o slitování.

Modlitba ve slabosti

Buď vůle Tvá.

Dáš-li mi kříž, přijmu jej Pane rád.

Tak s lehkým křížem jsme se již modlili tisíckrát.

Ted' však na nemoc, na bolest mě zvykáš.

Dobře vím, že ve kvetoucí ratolest je s láskou změnit smím.

Lásku však rdousí lidský strach.

Kříž přestává být vhod.

Jak Petr chci jít po vlnách a padám v hloubku vod.

Tak bázlivé je srdce mé, tak ohlíží se zpět

jak po ztraceném domově,

jež nelze zapomenět.

Tak malověrný je můj žal, že noci propláče.

Bože, vždyť Ty jsi udělal

žebráka z boháče!

Zradím, jak Petr zrazoval.

Jak Jidáš ne. To ne!

Vždyť jenom prosím,

abys vzal ten kalich ode mne.

Vždyť jenom tápám rukama

nad zrádnou hladinu.

Jsem tvoje dítě! Zachraň mě!

Bez Tebe zahynu!

(převzato z časopisu Světlo 2001)

-mč-

VZDĚLÁVÁME SE

SVÁTOSTI - ZNAMENÍ NOVÉ SMLOUVY

Milí přátelé, dnes začíná seriál, v němž se postupně seznámíme se všemi svátostmi. Většina z nás si ještě z hodin náboženství pamatuje, že je jich sedm (křest, eucharistie, smíření, biřmování, manželství, kněžství a pomazání nemocných). V našich setkáních si společně připomeneme to nejdůležitější, co bychom o nich měli znát.

Doufám, že nám tyto informace, pro někoho možná dosti odborné, pomohou prohloubit prožívání svátostí, které jsou hlavními zdroji pro plný křesťanský život.

Pojem svátost

Slovo „svátost“, latinsky *sacramentum*, je složeno ze slovesa *sacrare* (úkon za účelem

posvěcení) a ze slova *mentum* (prostředek pro dosažení jistého cíle). Znamená tedy činnost konanou nějakým prostředkem pro posvěcení někoho nebo něčeho. V Písmu sv. je latinské *sacramentum* překladem řeckého slova *mysterion*, což znamená Boží spasitelný plán, Boží úmysl spasit člověka.

Dar spásy dostává člověk od Boha prostřednictvím Krista (který je svátost Boha) a skrze církev (která je svátostí Krista) pomocí svátostných znamení – svátostmi Krista a církve. Kristus je skrze své vtělení první a velikou „svátostí“ spásy. Protože je Kristus v nerozlučném spojení s církví, je i církev velikým tajemstvím a svátostí spásy pro všechny lidi. Hlavním cílem církve je ukazovat Krista, vést k němu, sdělovat jeho milost všem lidem. A proto je to také i určitý úkol pro nás všechny: zprostředkovávat ve škole, v práci, v rodině vztah s Kristem.

O svátostech můžeme hovořit jako o **znaméních víry**: církve a člověka. Církev věří v účinnost svátostí konaných ve jménu Krista, a proto se pro platnost vždy vyžaduje konat to, co zamýšlí církev (křtít může každý, i nevěřící, pokud je tam úmysl křtít, jak to zamýšlí církev). Od člověka, který je přijímá, vyžadují a předpokládají víru (za malé děti se při křtu zaručuje církev skrze rodiče a kmotry). Všechny svátosti jsou vyznáním víry v Krista. Bez víry se „svaté“ znamení stává „magickým“. Jako by chtělo uchvátit božskou moc a ovládat ji pro své cíle, jak to ukazuje příhoda s kouzelníkem Šimonem. Ten chtěl od apoštolů získat za peníze moc udělovat svátosti, jako další ze svých kouzelnických praktik (srv. Sk 8, 19-25). Bez víry není možné v nich rozpoznat, co je za jejich „světskou“ stránkou. **Svátosti víry živí a posilují!**

Dále pak jsou svátosti **znamení milosti**. V nich se Bůh člověku dává úplně, aby ho pozvedl, přetvořil a dal mu účast na své božské

přirozenosti. Této milosti říkáme *milost posvěcující* a je dána jen „jediná“ jako dar, i když v každé svátosti je udělována „svým“ zvláštním způsobem (*milost svátostná*).

Jako se neviditelný Bůh stal v Kristově vtělení viditelným, tak toto tajemství spasitelného vtělení pokračuje ve svátostech. Ke každé svátosti patří **materia** (věc) a **forma** (slovo), které si u jednotlivých svátostí „ukážeme“.

Účinnost svátostí

„Když křtí Petr, ve skutečnosti křtí Kristus!“ – tak zní závěr prvních křesťanských teologů. Jinými slovy: Ježíš je přítomen svou mocí ve svátostech, takže když někdo křtí, křtí vlastně sám Ježíš. Svátosti jsou tedy spásonosné úkony, kterými Kristus zpřítomňuje v církvi a prostřednictvím církve tajemství svého vykupitelského díla.

Jak východní, tak západní církve se shodují, že původcem svátostí je sám Ježíš. Protestantská reformace se ale poněkud odlišuje, když popřela svátostnost církve a ze sedmi svátostí ponechala jen křest a Poslední večeři – a to ještě jako pouhá znamení. Ostatní svátosti pokládá za církevní ustanovení.

Bible hovoří výslovně o ustanovení některých svátostí Kristem: **křest** (Mt 28,19), **eucharistie** (Lk 22,19; 1 Kor 4,1), **pokání** (smíření) (Jan 20,23). I další svátosti se odvozují od Krista, protože apoštolové se považovali za Ježíšovy služebníky a správce tajemství. Věrní správcové nic nevymýšlejí, ale konají gesta, která odvozují od Kristovy spasitelné vůle: **biřmování** (Sk 8,7; 19,6), **pomazání nemocných** (Jak 5,14), **manželství** (Ef 5,25; Mt 19,3-9), **kněžské svěcení** (2 Tim 1,6;2,2).

Přesto se můžeme ptát, jakou moc má nad svátostmi církev? Odpověď je jednoduchá: svátosti jsou nezměnitelné co do obsahu (jsou

od Boha), ale měnit se může jejich forma, tedy jak se vysluhují. Svátosti jsou nedílnou součástí liturgie a ta se v dějinách církve již několikrát změnila. Naposledy po II. vatikánském koncilu: pamětníci si vzpomenu, že kněz sloužil mši otočen zády k lidu. A nemůžeme říct, že dnes je to jiná mše co do platnosti nebo účinku.

Podmínky udělování svátostí

Bůh může rozdávat lidem svou milost i jinou cestou než skrze svátosti. **Svátosti** ale zůstávají **normálními a hlavními prostředky milosti**, která posvěcuje, přetvořuje a zbožšťuje člověka. Křtem milost začíná, pokáním se obnovuje a ostatními svátostmi se zvětšuje.

Svátosti milost obsahují a zároveň ji člověku předávají. Jsou zde dva základní momenty:

1) Milost působí sama o sobě a nezávisí na dispozici služebníka, který ji uděluje. To znamená, že platnost a účinnost svátostí nezávisí např. na hříšnosti kněze. Krásně to vyjádřil papež Inocenc III.: „*Lékařova nemoc nemůže pokazit lék.*“

2) Takto působí svátosti, pokud se jim nekladou překážky. Vyžadují jistým způsobem i spolupráci přijímajícího. Pro jejich účinnost se vyžaduje, aby ten, kdo přijímá, nekladl žádnou překážku milosti – např. těžký hřích (v případě eucharistie, ale ne v případě pokání:-)

Svátosti jsou dílem celé Trojice: *Otec* dává svou spasitelnou vůli *Synu*, který ji uskutečňuje ve velikonočním tajemství. *Duch svatý* je pokračovatelem Kristova díla v církvi. Kristus jedná skrze církev, která je mu podřízená jako nástroj spásy. Tedy služebníci, kteří udělují svátosti, jsou povoláni, aby jednali *in persona Christi* (tedy aby zastupovali Krista) a jménem církve. Nejednají svým jménem a ani svou mocí, ale jménem a autoritou Krista a jeho církve.

Základními požadavky na služebníka jsou: **způsobilost** (vybavení potřebnou mocí – kněžské svěcení, pověření biskupa) a **úmysl konat to, co koná církev**. Pro *platnost* udílení svátosti není sama o sobě nutná víra a svatost služebníka. Pro *dovolnost* se však vyžaduje víra, svatost a spojení s církví. Jsou případy, kdy jsou svátosti uděleny platně, ale nedovoleně (udělují je např. ti, kdo nejsou v jednotě s církví).

Posvátní služebníci nesmějí odmítnout svátosti těm, kdo o ně vhodně žádají a jsou řádně připraveni, jak zdůrazňuje Kodex kanonického práva.

Od přijímajícího se vyžaduje k platnosti: **víra, úmysl, obrácení a stav milosti**. „*Kdo tě stvořil bez tebe, nemůže tě spasit bez tebe*“ (sv. Augustin).

Svátostiny

V liturgii se ještě můžeme setkat se svátostinami. Ty ustanovila církev, nikoliv Kristus, jako znamení, která na způsob svátostí naznačují duchovní účinky. Udělují se modlitbou, gesty a není pro ně nutná kněžská služba. Mohou je tedy konat i laici. Jsou to různé pobožnosti, křížové cesty, růžence, procesie a další formy lidové zbožnosti.

čerpáno z knihy

Svátosti Krista a církve, P. Gigliani

-pm-

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Milí farníci,

pokračujeme v této rubrice v rozhovorech s kněžími, kteří pocházejí z naší farnosti. Tentokrát jsme položili několik otázek o Václavu Novákovi.

1. Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Byla to cesta dlouhá. Cesta dlouhého hledání a rozhodování a přiznám se, že i hledání odvahy pro tak závažné rozhodnutí. Ale věřím, že i to bylo v Božím záměru a v Boží vůli.

2. Kde nyní působíte?

Mou farností je Budišov u Třebíče, kde bydlím na faře a odtud zajíždím také do sousední farnosti Pyšel.

3. Co Vás na kněžské službě těší nebo co je pro Vás naopak těžké?

Na kněžské službě mě těší přinášet lidem naději do každé jejich životní situace a poukazovat tak na smysl života, kterým je pro nás Kristus a jeho evangelium. Těžké je to, když vidím, že lidé o tuto Boží nabídku nestojí a musím si přiznat, jak nedokonalým jsem nástrojem v jeho ruce.

4. Máte nějaké koníčky, popř. jak odpočíváte?

Pokud si na to najdu čas, rád se projdu krásnou krajinou Vysočiny, nebo se projedu na kole.

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: V naší farnosti máme docela často tiché adorace (čtvrtek večer, první pátek odpoledne, občas celonoční). Rád na adoraci přicházím, ale dost dobře nevím, co nebo jak se při ní modlit.

Je pravda, že tichá adorace nám nabízí krásné možnosti k modlitbě; zároveň to ale mohou být

K odpočinku mi také slouží návštěva u přátel.

5. Ovlivnilo Vás (a jak), že pocházíte z Dolních Bojanovic?

Ovlivnilo mě silně věřící prostředí i náboženské tradice v mé rodné obci, které jsou jen málokde v naší vlasti dosud tak živé, ale i příklad kněží, kteří v ní působili. Jsem vděčný za jejich svědectví.

7. Chtěl byste dolnobojanovským farníkům něco vzkázat?

Když jsem přijímal od svých farníků v Budišově blahopřání k padesátinám, řekl jsem, že kněz žije z modliteb těch, kteří se za něho modlí. A tak bych chtěl o tuto modlitbu poprosit i vás a to nejen za mě, ale i za všechny kněze, biskupy a řeholníky v naší zemi.

Srdečně vás všechny zdraví a na vaši životní cestu vám žehná P. Václav

Děkujeme o. Václavovi za ochotu a čas, který nám věnoval a myslím si, že on i další kněží mají místo v našich modlitbách, že na ně takto pamatujeme.

-at-

i chvíle docela náročné. Proč náročné? Veškerý průběh modlitby je ponechán na nás, nikdo nás při ní nevede, nikdo do ní nemluví... Ticho může být pro někoho, kdo je plný starostí nebo neklidu, docela těžko přijatelné.

Vzpomínám si na své první zkušenosti s (téměř) tichou adorací před Nejsvětější

svátostí. Když jsem za socialismu studoval na vysoké škole v Praze, bývala ojedinělá možnost zúčastnit se adorací občas prokládaných zpěvy z Taizé v kostele U Salvátora (poblíž Karlova mostu). Adorace trvala hodinu. Víím, že bylo pro mě dost těžké vymyslet si na takovou dobu nějakou duchovní náplň. Ale postupně jsem zjišťoval, že to chce – tak jako téměř všechno – určitý „trénink“. Chvilky ticha mi s každou další adorací byly bližší a snad byly postupně i lépe prožívané... Rád na tyto chvíle vzpomínám a jen mimochodem dodávám, že kněz, který tyto adorace odvážně zavedl, byl komunisty za tuto svoji „aktivitu“ brzy přeložen do nějaké farnosti na předměstí Prahy...

V uvedené zkušenosti se skrývá částečná odpověď na Vaši otázku. Do adorací je třeba se „promodlit“, naučit se být potichu (to je stále vzácnější umění!) – a při tom se nelekat toho, že mi třeba občas utečou myšlenky; to se konec konců stává každému při jakémkoliv způsobu modlitby. Při tom mohou postupně zkoušet, jak konkrétně vyplnit daný čas. Mohou to samozřejmě být naučené modlitby, jež se v duchu modlím, může to být modlitba litaní, jistě je na místě i osobní modlitba vlastními slovy (chvály, díky, prosby, lítost nad hříchy...). Velmi vhodná je četba Písma či rozjímání nad ním: Ježíš, který je hlavní postavou evangelií, tak ke mně může promlouvat svou přítomností

v eucharistii i ve svém slově (některé návody k rozjímání naleznete v brožuře „Boží slovo na každý den“); je také možné číst jinou duchovní literaturu, modlit se breviář... Anebo být „jen tak“ potichu před Pánem – buď úplně bez jakýchkoliv modliteb, nebo s nějakou jednoduchou biblickou větou – např. se známou „modlitbou Ježíšovou“: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“ (dodávám, že mně osobně je tato forma modlitby při adoraci velmi blízká). Ve chvíli adorace mohou Pánu také předložit „seznam“ těch, za které se chci přimlouvat – buď je nesu ve své mysli, nebo mohou použít i sepsaný seznam jmen a úmyslů.

Jak vidno, nabízí se nám při adoraci téměř nespočetné množství možností, jak tento požehnaný čas prožít. Dodám ještě jednu konkrétní prosbu – pokud nejsem při adoraci v kostele sám, je dobré se všechny modlitby modlit jen ve svém srdci. Jakmile si je člověk začne šeptat, může to velmi rušit ostatní přítomné.

Ať už prožíváme čas adorace jakkoliv, pamatujme na to podstatné – jsou to chvíle prožité před tváří našeho Přítele a Spasitele, jenž na nás pohlíží s láskou a má radost z toho, že jsme v jeho přítomnosti a že nás může těšit, léčit, obdarovávat...

o. Petr

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

DOSPÍVÁNÍ A HNĚV

„Můžete mě přinutit, abych chodil do školy. Ale nemůžete mě přinutit, abych se dobře učil.“

Nejhorší způsob, jak projevit hněv, je *potlačení agrese*. Je opakem otevřeného, čestného

a přímého vyjádření slovy. Vyjádření tohoto hněvu se na vás vrhne ze zálohy v podobě tvrdohlavosti, zapomnětlivosti a záměrně špatného pracovního výkonu. Cílem je vyprovokovat a rozzlobit rodiče. Problém je, že je vyvoláván podvědomím, tedy

že si dítě neuvědomuje to, že se snaží ventilovat svůj hněv. Jedním z nejranějších způsobů, jak dítě projevuje své sklony k potlačené agresi je, že se počůrává do kalhotek, přestože umí chodit na nočník. Je to z toho důvodu, že mu rodiče zakazují projevit hněv slovy, dokonce jej za to trestají a dítě jim to takto vrací. Hodně starších dětí, které svůj hněv vyjadřují potlačenou agresi, se ve škole špatně učí. Čím více se rodiče zlobí – a kvůli tomu to dítě *podvědomě* dělá – tím je situace horší. Především u dospívajících vede potlačená agrese ke katastrofě. Nejznámější projevy – špatný prospěch, drogy, předčasné těhotenství, zločinnost nebo sebevražda. A to vše proto, že dítěti nebylo umožněno vyjádřit slovy hněv nebo na jeho vyjádření následovaly přehnané reakce. Potlačená agrese je velmi rozšířená. Proč? Protože většina lidí hněvu nerozumí nebo neví, co s ním. Mají pocit, že hněv je něco špatného. Ale hněv je přirozená reakce, je nutné jej projevit a ne potlačit. Také není dobré začít vtipkovat, když vznikne napjatá situace, zvláště když se někdo rozzlobí. Tím jen vznik potlačené agrese podporujeme.

Vyjádření hněvu

Naučit se zacházet správně s hněvem je jeden z nejtěžších úkolů růstu k dokonalosti. Rodiče musí učit své děti ovládat hněv krok za krokem. Ale mnoho dospělých to vůbec neumí.

Stupně hněvu:

1. Nejhorší způsob zacházení s hněvem je potlačená agrese.
2. Jen o trochu lepší je, když člověk v záchvatu hněvu absolutně ztrácí vládu sám nad sebou, ničí majetek a napadá lidi. Proč je tento způsob lepší? Protože se s těmito projevy dá něco dělat, usměrnit je nebo jim předejít.
3. Ještě o něco méně špatné, když se člověk v hněvu ovládá natolik, že neničí věci ani

nenapadá ostatní lidi. Hněv vyjadřuje křikem, řvaním a klením s úmyslem, aby se to druhého bolestně dotklo.

4. Další poněkud lepší vyjádření hněvu je opět slovy, ale bez touhy někoho zranit. Tento hněv je namířen proti všem, nejenom proti tomu, kdo hněv vyvolal.

5. O trochu lepší je takové zacházení s hněvem, které se projevuje nepříjemně, třeba křikem nebo řvaním, ale je namířené proti člověku, který hněv vyprovokoval.

6. Nejlepší způsob, jak vyjádřit hněv, je udělat to co nejlaskavěji a vyřídít si to s člověkem, který hněv vyvolal. Nezbyvá než doufat, že ten druhý zareaguje stejně zrale a že se nám podaří problém prohodit a vyřešit.

Jak pomoci dítěti postoupit o krok vpřed? Tak například, vaše dítě prožívá hněv – je nepříjemné, hněvá se na lidi, kteří za to nemohou (např. zaměří svůj hněv na mladšího bratra, který nic nezpůsobil) a zabývá se jen tím, co ho ve skutečnosti zlobí. Určíte si, jaký pokrok budete u vašeho dítěte čekat – např. chcete, aby se nehněvalo na brášku, ale na toho, kdo hněv skutečně způsobil. Abyste mu mohli pomoci, musíte si najít čas krátce po tom, co oba vychladnete a zklidníte se, a když je atmosféra příznivá. Tehdy nejdříve dítě pochvalte a vyzdvihněte situace, kdy se mu podařilo s hněvem zacházet dobře. Pak dítě požádejte, aby své jednání zkorigovalo v té oblasti, kde chcete, aby se změnilo – v našem případě nenechat hněv dopadat na bratra. Je potřeba, aby se dítě naučilo vyjadřovat hněv verbálně (slovy) a ne pomocí činu.

-hm-

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Farní rada se sešla dne 23. 1. 2008. Byly projednány následující body:

● Byla pořízena větší část ozvučovací techniky – zesilovače, mikrofony, mixážní pult v celkové hodnotě 130 tis. Kč. V tomto roce budou pořízeny reproduktory a mikrofony na kůr a oratoř.

● Plánované investice na rok 2008:

- 1/ rekonstrukce zpovědnice pod kůrem
- 2/ výměna bočních a vchodových dveří
- 3/ pořízení kancionálů do kostela

- 4/ dokončení ozvučení
- 5/ impregnace soch pomníku padlých
- 6/ rok 2009 oprava kapličky sv. Jana Nepomuckého
- 7/ rok 2009 oprava dlažby kolem kostela

● Plánované akce:

- 1/ 18.5. – první svaté přijímání
- 2/ 7.6. – svátost biřmování

-hm-

ZPRÁVY Z DIECÉZE

AUDIOVÝKLAD BIBLE NA WEBU ČESKÉHO ROZHLASU

Základem projektu Audiovýklad Bible jsou dva pořady s náboženskou tematikou. Jednak pořad Ranní slovo Českého rozhlasu 3 – Vltava, který každou neděli přináší zamýšlení nad jedním z biblických textů, jenž na příslušnou neděli připadá podle liturgického kalendáře a jednak pořad Českého rozhlasu Plzeň Křesťanská vlna.

Oba pořady moderuje Petr Vaďura a mezi jeho hosty patří naši přední teologové jako Jiří

Beneš, Petr Pokorný, Jan Sokol a další. V Audiovýkladu Bible nechybí ani záznamy krásných a neotřelých výkladů profesora Jana Hellera, který nedávno zemřel. Cílem tohoto projektu je představit jednotlivé knihy Starého i Nového zákona a nabídnout výklady jejich částí. Podrobnější informace na stránkách www.rozhlas.cz/nabozenstvi.

-at-

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Stanislav Dziwisz: Život s Karolem (Karmelitánské nakladatelství 2007, 183 s.)

Kniha vzpomínek kardinála Dziwisze na papeže Jana Pavla II. zahrnuje léta, která

Stanislav Dziwisz strávil jako jeho osobní sekretář v Polsku (1966-1978) a pak v Římě (1978-2005). V pětaticeti kapitolách vzpomíná na události spojené s životem a působením Karola Wojtyly. Popisuje papežův běžný pra-

covní den, prozrazuje i jeho drobné radůstky, papežovo utrpení apod.

Vojtěch Cikrle : Ne já, ale ty (Karmelitánské nakladatelství 2000, 63 s.)

Kniha brněnského biskupa přináší krátká zamýšlení vybraná z textů jeho homilií, přednášek a úvah, která mají potěšit a povzbudit k radostnému objevování doteků Boží lásky v životě každého z nás.

Otiskujeme krátký úryvek:

Kdysi jsem četl v jednom časopise příběh tří našich horolezců, kteří zdolávali severní stěnu Eigeru ve Švýcarsku. Ta stěna je vysoká 1200 metrů, a protože je to severní stěna, nesvítlí na ni slunce, je na ní ledovka a každou chvíli padá kamení. Je to 1200 metrů extrémně těžkého výstupu s mnoha převisy. Tito tři horolezci se rozhodli, že ji zdolají direktissimou, tedy tím nejpřímějším směrem. Tímto způsobem to ještě nikdo nedokázal. Jednalo se o prvovýstup.

Prostě si stoupli pod stěnu a zamířili přímo k vrcholu. Když už lezli asi tři dny, pokazilo se počasí a oni byli v koncích. Spotřebovali už všechna lana, která měli s sebou, opustila je odvaha i síla, nad sebou měli velmi těžký

úsek a nevěděli, jak dál. Zdálo se jim, že tu horu nemohou zdolat.

Tehdy se náhle protrhly mraky a oni uviděli helikoptéru s pilotem záchranné horské služby, který jim ukazoval třikrát roztažené prsty na ruku. Až po chvíli pochopili, že je to „patnáct“. Řekli si: To už asi bude jen patnáct metrů k vrcholu. A tak jen díky tomu pilotovi a jeho gestu dostali odvahu a sílu k překonání těch zbývajících patnácti metrů, které je dělily od cíle jedinečného výkonu a od opojné radosti z vítězství.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Lee Strobel, Rob Suggs: Kauza víra pro děti (Nakladatelství Samuel 2007, 70 s.)

Proč Bůh dopouští špatné věci? Je možné, aby se děly zázraky? Nejsou všechna náboženství vlastně stejná? Má vůbec víra nějaký smysl?

Čtivá a vtipná verze bestselleru nabízí mladým čtenářům odpovědi na nelehké otázky ohledně víry a mnoho podnětů k dalšímu přemýšlení.

-mč-

PODĚKOVÁNÍ

V minulém roce proběhla výstavba nové zidky ve farské uličce.

Tímto chceme poděkovat firmě RENOVA p. Ing. Bohuslava Janečka za to,

že nám poskytla veškerý materiál a dopravu ZDARMA.

Děk za pomoc patří také Obecnímu úřadu naší obce.

Za farníky děkuje farní rada

Cestička

Hledá se kniže

V jednom dalekém království byla vyvěšena tato zpráva: „Hledá se nový kniže. Zájemci ať se dostaví do královského paláce.“ V určený den jich přišlo mnoho. Jeden po druhém byli prozkoušeni, až zůstali dva muži. Oba měli ty nejlepší vlastnosti, ale vybrán mohl být jen jeden. Rozhodování trvalo velmi dlouho. Nakonec musel zasáhnout sám pán král. Nechal si oba muže předvést a řekl: „Knižetem se stane ten z vás, který jako první dorazí do nejmenšího města mého království.“

Toto město však bylo od hlavního města velmi vzdáleno. Oba muži se proto ihned vydali na cestu. Jeden z nich vyrazil s takovým nadšením, že brzy nechal druhého daleko za sebou. Co se však během cesty nepříhodilo! Lupiči přepadli a okradli jednoho člověka a nechali jej ležet polomrtvého. Když se ke zraněnému dostal první muž, nechal jej ležet a spěchal dál. Druhý dorazil za nějakou chvíli. Slitoval se nad raněným a pomohl mu. Vzal jej na záda a donesl do nejbližší vesnice k lékaři. Pak teprve pokračoval v cestě.

O něco dále v lese sedělo malé dítě, které usedavě plakalo, protože se ztratilo. Ten první si jej ani nevšiml a spěchal dále. Jeho náskok se stále zvětšoval. Přesto se druhý u dítěte zastavil. Když zjistil, co se stalo, dovedl dítě k jeho rodičům. Ztratil však kvůli tomu jeden den času. Celková ztráta však byla ještě větší, a tak, když konečně dorazil do cíle, jeho soupeř už dávno oslavoval svůj triumf – měl se stát knížetem.

Když se dostavil král, aby jmenoval vítěze novým knížetem, dal si oba muže zavolat a řekl jim: „Cestou jsem projížděl vesnicí. Místní rych-

tář mi vyprávěl, že mu nedávno někdo neznámý zachránil život, když ho přepadli lupiči. V další vesnici na mě zase čekali nějakí rodiče a prosili mě, abych vyhledal neznámého člověka, který jim našel ztracené dítě. Kdo z vás dvou je tím neznámým?“

Druhý, pomalejší muž, viděl, že je prozrazen, a proto zvedl ruku. Nato jej král slavnostním hlasem jmenoval knížetem a prohlásil: „Ukázal jsi tu nejlepší vlastnost, kterou má mít pravý kniže. Pomáhat a sloužit lidem je pro tebe víc než vlastní sláva a pohodlí.“

Vítěz závodu však začal protestovat. Král mu odpověděl: „Ten, který dorazil poslední, dokázal, že je ve skutečnosti první. Ty, který jsi byl první, jsi přesto ukázal, že jsi poslední. Po cestě jsi totiž zanedbal to nejdůležitější. Hledal jsi moc a slávu, a ne dobro mého lidu.“

Ahoj kluci a děvčata!

Líbil se vám dnešní příběh? Slavíme Velikonoce a jak příběh s těmito svátky souvisí?

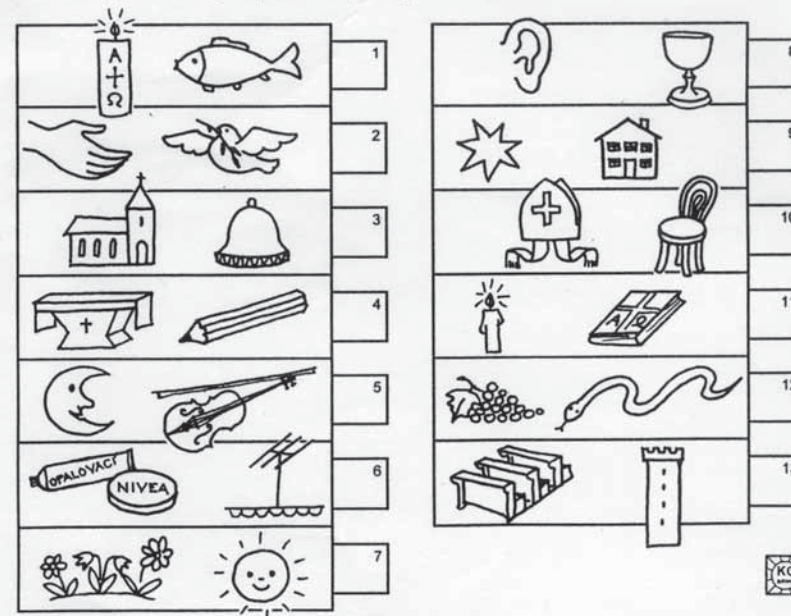
Lidé si představovali, že Boží Syn bude kralovat zde na zemi. Mysleli, že bude bohatý a krásně oblečený sedět ve velkém paláci na trůnu, že pobije všechny nepřátele z celého světa. Ale pokud znáte trochu Ježíšův život, tak víte, že byl chudý, neměl žádný palác ani zlatem zdobené šaty. Zato se staral o všechny lidi, kteří o to stáli. Nakonec se nechal za nás ukřižovat. Ale právě tato smrt, která vypadala nesmyslně, přinesla velké vítězství, vítězství nad smrtí.

Přejeme vám pozhnané velikonoční svátky, plné radosti a naděje, že i každého z nás Ježíš svou smrtí zachránil.

JEŽÍŠ SESÍLÁ DUCHA SVATÉHO

Padesát dní po Ježíšově zmrtychvstání se v Jeruzalémě sešlo mnoho lidí z různých národů. Přišli oslavit svátek Letnic. Apoštolové, Ježíšovi příbuzní, Maria a další ženy – ti všichni byli v jednom domě a modlili se. Očekávali Pomocníka, kterého jim Ježíš slíbil. Najednou se ozval z nebe veliký hukot. Ukázaly se jazyky jako z ohně a nade všemi se rozdělily. Duch svatý všechny naplnil. Učedníci vyšli ven a chválili Boha a Ježíše Krista, Jeho Syna. Petr se ujal slova a promluvil k lidem, kteří se seběhli. Mnoho lidí mu uvěřilo a dalo se pokřtít. V ten den se viditelně ukázala církev.

Událost seslání Ducha svatého není pouze historií. Kristus totiž dává církvi ... (konec věty najdeš v tajence).

Z dvojice pojmenování obrázků vypiš vždy písmeno, které je společné. Písmena pak dosad podle čísel do této tabulky a vyluštíš tajenku:

9	2	8	1	5	13	1	4	6	12	3	10	9	7	11	5
---	---	---	---	---	----	---	---	---	----	---	----	---	---	----	---

+ KLUCI A HOLKY!
 TEN KLUK UŽ DÁL NEMOHL. FAKT!
 VŠECHNO HO STRAŠNĚ BOLELO.
 BYLO TO PRO NĚJ SAMOTNÝHO,
 MOC TĚŽKÝ. STRAŠNĚ TĚŽKÝ.
 UVIDĚL MAMINKU A KÁMOŠE.
 TATÍNKU NEVIDĚL.
 "TATI, PROČ TADY NEJSI, VŠECHNO
 JSEM UDEĚLAL, JAK JSI CHTĚL.
 JE TO HOTOVÝ. KDE JSI?!"
 ÚNAVOU UŽ ANI NEVIDĚL A
 NEMOHL DÝCHAT.
 VĚDEL, ŽE VŠECHNO DOBRĚ UDĚ-
 LAL. TAK SI VDECHNUL A USNUL.
 (UMŘEL.) I SLUNCE USNULO. BYLA
 TMA - VENKU I V JESKYNI.
 KAM HO ULOŽILI. VELKÁ TMA.
 SPAL DLOUHO - BYL MRTVÝ!
 VSTAL AŽ TŘETÍ DEN.
 I SLUNCE VSTALO A BYLO
 SVĚTLO. BYLO JARO A VŠE
 KVETLO A KLUCI A HOLKY MĚLI
 RADOŠTĚ A ŘÍKALI: TO UDEĚLAL VELMI DOBRĚ!
 TO JE BOJEC! FAKT JO! * +

FARNÍ KRONIKA ROK 2007

Křtem se stali Božími dětmi

Klára Blahová, Natálie Marie Janečková, Lenka Marie Jedličková, Simona Mančíková, Klára Mojžišková, Anežka Měsová, Bianca Anna Nováková, Nikola Marie Pospíšilová, Dominika Prčíková, Veronika Strážnická, Dorota Šebestová, Karolina Šimeková, Pavlína Tomčalová, Barbora Anna Vlčková (Josefov).

Šimon Blažek, Lukáš Bohůn, Olivek Marek Demjanovič, Jindřich Kaňa, Filip Koubek, Štěpán Košutek, Lukáš Kučera, Radim Olejník, Nicolas Perovic, Kryštof Svoboda, Tobiáš Turek, Kryštof Daniel Zelinka, Jiří Zhřival.

Celkem bylo pokřtěno 14 děvčat a 13 chlapců.

Vzájemnou lásku, úctu a věrnost si před Bohem slíbili

1/ Jiří Bílík	Zuzana Komosná
2/ Bedřich Kuběna	Hana Škrobáková
3/ Lubomír Koubek	Iveta Frühhaufová
4/ Erik Michálek	Alena Malá
5/ Tomáš Pacigovič	Ludmila Bohunová
6/ Vít Polínek	Kateřina Mrková
7/ Karel Staňa	Anna Ištvánková
8/ Antonín Vraňan	Alžběta Janečková

Na věčnost nás předešli

Anna Bílková (1926), Marie Ducháčková (1919), Božena Esterková (1941), Anna Komosná (1933), Božena Košutková (1923), Marie Košutková (1918), Kristina Lačňáková (1907), Růžena Ličeniková (1931) – pohřbena v r. 2008, Františka Račická (1918), Anna Roušalová (1947), Františka Salajková (1928), Anežka Vymyslická (1938).

Emil Čáran (1928), Jan Esterka (1950), Josef Esterka (1935), Pavel Herka (1941), Karel Hložek (1956) – Josefov, Josef Chmelař (1927), Michal Komosný (1920), František Kosík (1920), Jan Košutek (1942), Štěpán Lekavý (1925) – Josefov, Rudolf Macháček (1948), Jan Moravanský (1971), Josef Salajka (1964), Jan Seják (1943), Alois Tomašík (1938), František Turek (1936), Ladislav Turek (1938), Jaroslav Vymyslický (1931), Pavel Vymyslický (1925).

Celkem bylo pohřbeno 12 žen a 19 mužů.

Boží slovo na rok 2008

Jak je v naší farnosti již řadu let zvykem, tak i na počátku tohoto roku jsme měli možnost do něj vykročit posílení osobním Božím slovem. Boží slovo jsme si vyprošovali v pátek 4. ledna po večerní mši sv. a potom následující tři čtvrtky při tichých čtvrtedních adoracích.

Také v Josefově byla tato možnost ve čtvrtek 10. ledna po večerní mši sv.

K dispozici bylo kolem 500 vyprošených slov, o něž se „postarali“ členové charismatických společenství naší farnosti

O. Petr si za nás všechny vyprosil slovo pro farnost:

**Nevzpomínejte na věci dřívější,
o minulosti nepřemítejte.**

**Hle, činím něco docela nového
a už to raší.**

Nevíte o tom?

**Já povedu pouštní cestu,
pustou krajinou řeky.**

(Iz 43,18-19)

Toto slovo, a mnoho dalších užitečných informací, naleznete také na našich farních internetových stránkách:

www.farnostdolnibojanovice.com

-pm-

HUDBA Z KÚRU O VELIKONOCÍCH

Květná neděle (16.3.2008 – 10.00 hod.)

Pašije podle evangelia sv. Matouše

Velký pátek (21.3.2008)

Pašije podle evangelia sv. Jana

J. Gallus-Handl: Ecce, quomodo Moritur Justus

G.P.Palestrina: Improperia

J.Kedrubek: Prapor Krále

Boží hod velikonoční (23.3.2008 - 10.00 hod.)

V.Řihovský: Missa Loretta

N.Luboff: Sanctus z Africké mše

G.F.Händel: Alleluja

Křesťanský znak z 1. pol. 5. stol.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice